

Sygn. akt II Ka 623/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Olga Wojtczuk

przy udziale Prokuratora Magdaleny Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2022 r.

sprawy **M. P. (1) i K. L.**

oskarżonych z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 62 § 2 kks w zb. z art. 56 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 6 § 2 kk w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 8 § 1 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 23 maja 2022 r. sygn. akt II K 932/20

wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 623/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 maja 2022 r., sygn. II K 932/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<u>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk oraz art. 7 kpk oraz art. 410 kpk,</u> polegająca na uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, pominięcie w ocenie zgromadzonych w sprawie dokumentów, zwłaszcza przedstawionych w trakcie kontroli podatkowej, co miało wpływ na treść orzeczenia i w rezultacie spowodowało niesłuszne uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Sąd Okręgowy stwierdził obrazę przepisów procesowych art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, która to doprowadziła do wydania wadliwego, uniewinniającego wyroku.

Kwestionując faktyczną podstawę wyroku, polegającą na przyjęciu przez Sąd a quo, że oskarżeni M. P. (1) i K. L. nie popełnili zarzucanego im czynu, oskarżyciel publiczny podniósł szereg trafnych spostrzeżeń, związanych z wadliwą oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego. W niniejszych rozważaniach do spostrzeżeń prokuratorskich, Sąd Okręgowy dodał własne, których kierunek był tożsamy, a które zostaną omówione poniżej.

Oś wniesionej apelacji krążyła wobec zagadnienia braku rozważenia przez Sąd I instancji wszystkich okoliczności i nasuwających się wątpliwości odnośnie tego, czy faktury wskazane w a/ o odzwierciedlały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, które dość zdawkowo zostały w nich wskazane. Zdaniem Sądu ad quem przyjęcie, że owe wydarzenia gospodarcze zostały w tychże fakturach szczegółowo wyszczególnione, byłoby nadinterpretacją zawartych w nich danych. Sąd Odwoławczy w tym miejscu zgodził się z oskarżycielem publicznym co do znaczących luk w analizie dowodów poczynionej przez Sąd Rejonowy, co jednoznacznie wskazywało na obrazę art. 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku omówiono wyłącznie okoliczności przemawiające na

korzyść oskarżonych, z pominięciem tego, co przeczyło przyjęciu prawdziwości ich twierdzeń.

Sąd Rejonowy nie odniósł się chociażby do zdolności logistycznych i lokalowych pakowania towaru na zlecenie sp. (...) w siedzibie firmy spółki (...) na wynajmowanej powierzchni biurowej jedynie 2 m², tracąc z pola widzenia tą okoliczność i co do jej znaczenia w kontekście wyrokowania nie zajmując żadnego stanowiska. Dlaczego nie przedstawiono jakichkolwiek umów dotyczących zlecanych czynności, listy pracowników, listy płac, dowodów na skonkretyzowane ustalenia chociażby w formie telefonicznej, kosztorysów, terminów wykonania prac, ich zakresu i miejsca, tras usług transportowych, przejechanych kilometrów, fotografii wykonanych prac, itp. Dlaczego tak różnorodny był wachlarz usług świadczonych przez DVD-BUD (konfekcjonowanie, usługi porządkowe terenu, usługi transportowe, prowizja od sprzedaży). Na te wszystkie pytania wskazujące na możliwość popełnienia przestępstwa zarzuconego oskarżonym nie udzielono odpowiedzi w pierwszoinstancyjnym postępowaniu, mimo, iż nasuwały się one w sposób naturalny i to na nie wskazywał prokurator formułując tezy oskarżenia.

Sąd I instancji nie rozważył również znaczenia tego, że zsumowana kwota z faktur z a/o z marca 2015 r. stanowiła odpowiednik kwoty o jaką zawyżono podatek naliczony z faktury na zakup paliwa od firmy (...), W. I. sp. j., co mogło mieć znaczenie w szczegółowych

rozliczeniach podatkowych i mieć na celu umożliwienie spółce (...) obniżenie podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającą z nabyć usług od (...) sp. z o. oraz zadeklarowania mniejszego zobowiązania podatkowego z tytułu VAT za marzec 2015 r.

Zbieżność tychże kwot powinna stanowić dla Sądu I instancji wyraźny sygnał do rozważenia jak bardzo kreatywną księgowość mogły prowadzić spółki (...) i jaką miała w tym rolę K. L. stanowiąca między wyżej wymienionymi spółkami łącznik, wspólny mianownik, a nawet deklarowanego pośrednika, któremu znaczne kwoty miano przekazywać w gotówce, do ręki, mimo tego, że nie jest to powszechna praktyka w obrocie gospodarczym między spółkami, które wzajemnie posiadają o sobie tak małą wiedzę, jak wynikałoby to z wyjaśnień M. P. (1).

Sąd meriti nie rozważył także czy przedmiotowe faktury zostały w działalności spółki oskarżonego stworzone niejako na zamówienie co do konkretnej kwoty, jaka miała się w nich znaleźć, bo na wykonaniu konkretnych usług oskarżonemu w ogóle nie musiało zależeć, stąd też mógł wynikać brak dbałości o essentialia negotii, elementy przedmiotowo istotne zawartych umów ze spółką (...), w efekcie których miano wystawić faktury wskazane w a/ o. Oskarżonemu w rozliczeniach podatkowych za marzec 2015 r. mogły być potrzebne same faktury, a nie wykonanie zleconych jakimkolwiek podmiotowi prac.

Sąd Rejonowy nie dostrzegł i w efekcie nie rozważył również tego, że umowa zawarta między spółką

(...) a spółką (...) (k. 211 i nast.), zajmującą się świadczeniem usług księgowych, a jednocześnie pracodawcą oskarżonej K. L. została zawarta w dniu 1 maja 2015 r., zaś wszystkie faktury jakich dotyczył akt oskarżenia wniesiony w tej sprawie miały pochodzić z marca tego samego roku (16,18,20 i 25 marca 2015 r.), a zatem z okresu, kiedy K. L. nie miała żadnych związków ze spółką (...), a przynajmniej związki te pozostają wątpliwe.

Bezspornym pozostawano, że faktury będące przedmiotem niniejszego postępowania nie były w dokumentacji spółki (...) w czasie prowadzonego najpierw postępowania kontrolnego. Pojawiły się one dopiero wówczas, kiedy okazało się, że spółka oskarżonego błędnie obliczyła podatek VAT, zawyżając podatek naliczony z faktury wystawionej przez spółkę (...) z tytułu zakupionego paliwa. W żaden sposób nie uzasadniono dlaczego tych 4 faktur nie było wcześniej w ewidencji księgowej spółki (...). Dlaczego nie zostały rozliczone wcześniej, a dopiero przy składaniu korekty VAT. Wiarygodny dowód na to, że wskazane w nich kwoty rzeczywiście uprzednio przeszły z rąk do rąk, taki jak chociażby przelew bankowy, nie istnieje i nie istniał, nad czego znaczeniem w konfrontacji z całością materiału dowodowego, jak już wskazano, Sąd Rejonowy także się nie pochylił.

Sama faktura VAT nie tworzy prawa do odliczenia podatku w niej wskazanego, gdyż zasadniczo przysługuje ono tylko wówczas, gdy podatek naliczony związany jest z faktycznie dokonаныmi czynnościami opodatkowanymi tak w ujęciu przedmiotowym,

jak i podmiotowym. Podatnik nabywa prawo do odliczenia podatku naliczonego wówczas, gdy faktura odzwierciedla rzeczywistość, tj. dostawę towaru lub świadczenie usług przez podmioty ujawnione w jej treści (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24 lutego 2021 r., I SA/Łd 309/20, Legalis nr 2557069).

Powyższe pozostaje istotne w kontekście zarzutu stawianego oskarżonym i skonkretyzowania na czym miało polegać przestępstwo przez nich popełnione w kształcie określonym przez oskarżyciela, tj. podrobieniu faktur, które nie przedstawiały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, a następnie przedstawienia ich w Urzędzie Skarbowym w M., przy podaniu nieprawdy przy składaniu korekty deklaracji VAT 7 za marzec 2015 r., przy zawyżeniu tym samym kwoty podatku naliczonego o 34.500 złotych.

Przepis art. 115 § 14a kk, dodany nowelizacją Kodeksu Karnego z 10.2.2017 r. wyjaśnia pojęcie faktury, definiując to pojęcie w myśl wymogów przepisów prawa podatkowego, a konkretnie art. 2 pkt 31 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. W tym aspekcie wprowadzenie kodeksowej definicji związane jest z dodaniem do KK (ZmKK z 10.2.2017 r.) nowych przepisów dotyczących przestępstw fakturowych (art. 270a, 271a, 277a–277d KK), w których faktura jest przedmiotem czynności sprawczych. W konsekwencji ochrona tegoż dokumentu przed fałszem materialnym objętym dodanymi do KK przepisami części szczególnej tegoż Kodeksu została wyłączona z dotychczasowego

zakresu ochrony przepisu art. 270 kk. W sprawie niniejszej przepis art. 4 § 1 kk obligował Sąd do stosowania stanu prawnego korzystniejszego dla oskarżonych, aczkolwiek dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa w kontekście podrobionych faktur i ich późniejszego wykorzystania w pełni zachowuje aktualność.

Treść art. 270 § 1 kk nie pozostawia wątpliwości co do tego, że statuuje on odpowiedzialność karną za trzy postacie zabronionego zachowania, stanowiącego przestępstwo fałszowania dokumentów, tj.: podrobienie dokumentu w celu użycia go jako autentyczny, przerobienie dokumentu w celu użycia go jako autentyczny oraz użycie dokumentu podrobionego lub przerobionego jako autentycznego. Fałszowanie dokumentu związane jest zatem z ingerencją w jego treść lub formę. Dlatego ważne jest podkreślenie celu, z jakim działa sprawca podrabiając lub przerabiając dokument. Natomiast trzecia postać zachowania wymienionego w art. 270 kk, tj. „użycie jako autentycznego”, oznacza takie posłużenie się sfalszowanym dokumentem, które sprawia, że realizuje on swoją funkcję przewidzianą w ustawie, stanowiąc dowód stosunku prawnego lub faktów mających znaczenie prawne. Takie rozumienie użycia wiąże się z istotą dokumentu. (...) Nie można jednak zapominać o ostatniej postaci zachowania, którego penalizacja jest przewidziana w art. 270 § 1 kk. Chodzi tu o użycie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. W praktyce oznacza to uruchomienie jego funkcji przewidzianej w art. 115 § 14 kk, tj. dowodu prawa,

stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. W odniesieniu do dwóch pierwszych postaci przestępstwa z art. 270 § 1 kk, tj. podrobienia i przerobienia dokumentu, posłużenie się fałszywym dokumentem, a więc użycie go jako autentycznego, jest późniejszą fazą działania sprawcy. Wykorzystuje on bowiem przedmiot przestępstwa wytworzony wcześniej przez samego siebie (wtedy całość działania stanowi jedno przestępstwo) albo przez inną osobę, która może wtedy odpowiadać za własne działanie, także wyczerpujące znamiona określone w art. 270 § 1 kk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. III KK 64/18, KZS 2020 nr 3, poz. 14, Prok. i Pr. 2020 nr 2, poz. 9, Legalis nr 1899250).

Jeśli chodzi o trafne spostrzeżenia prokuratorskie, mające znaczenie w prawidłowej analizie i ocenie dowodów, skarżący ten słusznie wskazał, że Sąd Rejonowy całkowicie pominął i nie odniósł się do kwestii faktycznego istnienia i działania firmy (...) sp. z o.o. – wystawcy spornych faktur. Co prawda podjął w czasie postępowania sądowego próbę przesłuchania w charakterze świadka osobę uprawnioną do reprezentowania tej spółki, ale bezskutecznie.

Z uwagą tą Sąd Odwoławczy się zgodził, ale z zastrzeżeniem, iż Sąd pierwszoinstancyjny powinien mieć na uwadze nie tylko to, czy dana spółka rzeczywiście prowadziła określoną działalność w danej branży, ale także, czy przestępcza działalność nie stanowiła jedynie fragmentu jej działalności, wycinka, bo właśnie taka sytuacja występuje najczęściej. Oskarżeni przyjmując linię obrony mogą skupiać się na

opisywaniu legalnych fragmentów działalności, z pominięciem i przemilczeniem tego, co może ich obciążać, a co dotyczy tegoż przestępczego fragmentu działalności, czy też przestępczej „współpracy” między spółkami. Sąd merytoryczny powinien skupić się jednak na konkretnym zarzucie stawianym oskarżonym i odpowiednio ocenić jak owe wyjaśnienia, czy też przemilczenia, mają się do całości zgromadzonych w sprawie dowodów i okoliczności, którym nawet oskarżeni nie byli w stanie logicznie zaprzeczyć, wytłumaczyć je, czy chociażby uprawdopodobnić okoliczności, na które się powołują.

Sąd Rejonowy w ostatnim zdaniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku powołał się na możliwość wykonania prac na rzecz (...) sp. z o.o. przez pracowników (...) sp. z o.o. zatrudnionych w tzw. szarej strefie. W dalszym ciągu nie wiadomo jednak jakich dokładnie prac, jaki był ich zakres, gdzie zostały wykonane, przez jakich pracowników, kiedy, itp. Te okoliczności Sąd Rejonowy przemilczał. Samego faktu istnienia szarej strefy nie sposób negować zgodnie z doświadczeniem życiowym i tylko co do tego Sąd Okręgowy mógł się zgodzić.

Zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania aktualizują się jednak dopiero przy ocenie dowodów. Nie można zasadami doświadczenia życiowego dowodów tych zastępować. Nie można w oparciu o nie czynić niedopuszczalnych domniemań (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 października 2019 r., sygn. II AKa 365/18, Legalis Numer 2257585).

Co do kwestii pierwszoinstancyjnej oceny wyjaśnień oskarżonych, charakterystycznym pozostawało, że całość uzasadnienia zaskarżonego wyroku sformułowanego przez Sąd Rejonowy prowadziła do wniosku, iż ów Sąd poczynione w I instancji ustalenia faktyczne oparł na twierdzeniach podsądnych przytaczanych w postępowaniu podatkowym prowadzonym przez Naczelnika Urzędu Skarbowego lub ich zeznaniach złożonych w charakterze świadków z postępowania przygotowawczego, które w procesie karnym nie miały waloru wyjaśnień oskarżonych ze wszystkimi tego konsekwencjami, pouczeniami, itp. Sąd Rejonowy z jednej strony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazywał na niemożność skorzystania z dowodów określanych w teorii prawa jako tzw. owoce zatrutego drzewa, zaś z drugiej strony to paradoksalnie właśnie na nich oparł wydany wyrok uniewinniający, co było postępowaniem nie tylko sprzecznym z regułami i przepisami procesu karnego, ale i niekonsekwentnym. Skoro przeprowadzenie dowodu pochodnego w relacji do wyjaśnień oskarżonego może polegać jedynie na odczytaniu protokołów sporządzonych z przesłuchania oskarżonego, to nie ulega wątpliwości, że nie jest dopuszczalne wykorzystywanie protokołów zeznań, złożonych poprzednio przez oskarżonego w charakterze świadka. Innymi słowami, dowodowe znaczenie mogą mieć w procesie karnym takie, i tylko takie, oświadczenia oskarżonego, które zostały przezeń złożone „w charakterze oskarżonego”.

Przepis art. 389 kpk zezwalający w ściśle określonych warunkach na odstępstwo od zasady bezpośredniości, ze względu na jego wyjątkowy charakter, nie może być interpretowany rozszerzająco ani nie można uzależniać jego wykładni od tego, czy w konkretnym wypadku wychodzi ona na korzyść czy na niekorzyść oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 5 marca 2015 r., sygn. II AKa 9/15, Legalis nr 1206608).

Prokurator zasadnie wskazał także w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego na wadliwość przyjęcia przez Sąd Rejonowy, że wobec (...) sp. z o.o. nie podjęto kontroli podatkowej celem weryfikacji spornych faktur. Z dowodów w postaci dokumentów wynikało bowiem, Urząd Skarbowy w M. skontaktował się z Naczelnikiem Pierwszego Urzędu Skarbowego w W., czyniąc następujące ustalenia: w 2015 r. w/w spółka nie dopełniła obowiązku złożenia deklaracji VAT-7 za IV kwartał. Wezwanie spółki do dopełnienia tego obowiązku nie dotarło skutecznie. Korespondencja została zwrócona z adnotacją „adresat nieznan”. W postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez Pierwszy Mazowiecki Urząd Skarbowy w W. ustalono, że pod adresem deklarowanym jako siedziba spółki, tj. ul. (...), (...)-(...) W. (na 2m2 powierzchni biurowej), nie jest prowadzona działalność gospodarcza i nie ma tam też osób wchodzących w skład organu zarządzającego spółką. W dniu 19 maja 2016 r. spółkę wykreślono z rejestru VAT oraz VAT EU. Spółka nie złożyła sprawozdania finansowego za 2014 rok oraz

CIT-8 za 2013 i 2015 rok. Spółka ta nie złożyła również deklaracji rocznej o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy PIT 4R za 2015 rok. Co więcej, w latach 2015-2016 spółka ta nie zatrudniała pracowników. Rację miał zatem prokurator, że przynajmniej w tym względzie nie trzeba było bazować na dowodach osobowych – dokumenty wskazywały, że spółka (...) w 2015 r. praktycznie nie funkcjonowała i w 2016 roku została wykreślona z rejestru VAT. Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim nie przeszkadzało to jednak w poczynieniu kategorycznego ustalenia, leżącego u podstaw wyroku o treści uniewinniającej, że wystawione przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. faktury nie budziły wątpliwości. Wręcz przeciwnie, takie wnioskowanie obarczone było błędem dowolności, wynikającym z obrazu przepisu art. 7 kpk i pozostało w opozycji do wniosków płynących z analizy dokumentów zgromadzonych w sprawie, które wskazują, że faktury nie przedstawiają rzeczywistych zdarzeń. Nadto, trudno prowadzić postępowanie podatkowe w stosunku do spółki, która zniknęła z obrotu, nie było jej siedziby, ani osób ją reprezentujących.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyprowadził również dowolnie, bo sprzeczne z art. 7 kpk, wnioski z zeznań świadków: S. C., R. W., A. S. i T. K.. Żaden z tychże świadków nic nie wiedział na temat (...) sp. z o.o., pracowników którzy mieliby świadczyć usługi z ramienia tej spółki dla (...) sp. z o.o., a mimo tego na podstawie ich zeznań Sąd Rejonowy przyjął, że spółka (...) rzeczywiście wykonywała

usługi, za które wystawiła później 4 sporne faktury. Kwota, jaka w obliczeniach podatkowych była „potrzebna” spółce oskarżonego (...) została rozbita na owe 4 faktury i z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że te dwa fakty dla Sądu Rejonowego nie miały ze sobą żadnego związku. Był to przypadek. Sąd Rejonowy w żaden sposób nie powiązał ich ze sobą. W świetle argumentów przytoczonych powyżej, konstatacja tego rodzaju obarczona była luką, kolejną dowolnością po stronie Sądu I instancji.

Sąd Rejonowy powinien ocenić zgodnie z art. 7 kpk odmowę przedstawienia przez oskarżonych argumentów na obronę, w świetle dowodów z dokumentów i zeznań świadków przemawiających wespół za stwierdzeniem winy podsądnych, przy baczeniu, iż oskarżeni mogą nie przedstawić dowodów na swoją obronę, albowiem te nie istnieją lub mogą być jedynie gołosłowne. Sąd nie dopytał oskarżonego na rozprawie o szczegóły współpracy z (...), a powinien wypełniając obowiązki z art. 366 § 1 kpk powinien baczyć by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Wyjaśnienia oskarżonego M. P. (1) z rozprawy z dnia 22 kwietnia 2021 r. (k. 340 i nast.) nie dotyczyły zaś tych fragmentów jego działalności, która interesowała (a przynajmniej powinna interesować) Sąd meriti, a zatem stricte współpracy ze spółką (...) oraz księgową K. L. w marcu 2015 r., nie zaś jego działalności gospodarczej w późniejszych okresach i kontraktów, które realizował z innymi podmiotami gospodarczymi.

Oparcie się przez Sąd pierwszoinstancyjny wyłącznie na

tym, co oskarżony M. P. wyjaśnił o swojej działalności gospodarczej ujmując ją szeroko, bez skupienia się na stawianym mu zarzucie, nie tylko naruszyło przepisy art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, jak wskazał autor apelacji, ale i wypaczyło istotę procesu karnego, którego zasadniczym celem jest weryfikacja tez prezentowanych przez oskarżyciela w konfrontacji do zgromadzonych dowodów. Przewodniczący nie tylko formalnie kieruje rozprawą, ale powinien także oddziaływać na przebieg postępowania dowodowego, aby doprowadził on do obiektywnego odtworzenia zdarzeń, zgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem i zasadą prawdy materialnej. Bierne przypatrywanie się przez Sąd Rejonowy stanowisku stron i rażące uchybienie w postaci braku odniesienia się w uzasadnieniu wyroku do argumentów prokuratorskich przemawiających za stwierdzeniem winy oskarżonych, naruszyło zasadę obiektywizmu z art. 4 kpk w powiązaniu z w/w normą art. art. 366 § 1 kpk, art. 410 kpk i art. 7 kpk.

Puentując, suma wszystkich opisanych powyżej uchybień i przeoczeń po stronie Sądu Rejonowego, doprowadziła Sąd Odwoławczy do stwierdzenia konieczności wyeliminowania zaskarżonego wyroku z obrotu prawnego.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania;

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zasadność zarzutu warunkowała zasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
-----	-----
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	Zakaz orzekania na niekorzyść.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zgodnie z regułą ne peuis z art. 454 § 1 kpk, sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie.		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Procedując po raz kolejny, Sąd I instancji dogłębnie rozważy kwestie wskazane w niniejszym uzasadnieniu. Po przeprowadzeniu przewodu sądowego od początku, dokona wszechstronnej, wnikliwej, wieloaspektowej i konfrontacyjnej analizy wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, ściśle w kontekście zarzutu stawianego oskarżonemu, mając na względzie opis zarzucanych oskarżonemu czynów, jego poszczególne elementy i granice aktu oskarżenia jako zdarzenia historycznego, wystrzegając się przy tym generalizującej oceny dowodów i wyprowadzając wnioski zgodne z treścią art. 7 kpk. Niezbędne jest również szczegółowe przesłuchanie świadków, a w szczególności A. S. i T. K..</p>		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana